

Sygn. akt VIII GC 5/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Grzybowska

Protokolant stażysta Natalia Gliniecka-Kitowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 października 2015 r. w B.

sprawy z powództwa M. T.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 41 926,00 zł (czterdzieści jeden tysięcy dziewięćset dwadzieścia sześć złotych) z ustawowymi odsetkami od kwot:

a) 41 426 zł od dnia 10 lutego 2013 r. do dnia zapłaty;

b) 500 zł od dnia 3 maja 2013r. do dnia zapłaty

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 313,25 zł (pięć tysięcy trzysta trzynaście złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Eliza Grzybowska

UZASADNIENIE

Powód M. T. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) domagał się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 41.926,00 zł z ustawowymi odsetkami:

a) 41.426,00 zł od dnia 10 lutego 2013 r. do dnia zapłaty,

b) 500,00 zł od dnia 3 maja 2013 r. do dnia zapłaty.

Nadto powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż jest nabywcą wierzytelności przysługującej R. M. od pozwanego z tytułu szkody komunikacyjnej w pojeździe poszkodowanego, powstałej w dniu 9 stycznia 2013 r., wyrządzonej przez kierowcę ubezpieczonego w zakresie odpowiedzialności cywilnej OC w pozwanym Towarzystwie. Powód podał, iż wierzytelność tę nabył w drodze zakupu przedsiębiorstwa Kancelaria(...) od G. J.. Powód wskazał, iż poszkodowany zgłosił przedmiotową szkodę pozwanemu, domagając się wypłaty odszkodowania za uszkodzenie pojazdu. Powód podniósł, iż pozwany uznał swoją odpowiedzialność, co do zasady, i wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 27.623,37 zł uznane i wyliczone przez pozwanego. Powód wskazał, iż poszkodowany nie zgodził się z decyzją pozwanego, bowiem pozwany niewłaściwie dokonał rozliczenia szkody, potrącając 55% wartości części

zamiennych, a także zaniżył stawkę za roboczogodzinę do 50 zł netto. Powód podał ponadto, iż pozwany przyjął w swojej kalkulacji niewłaściwą wersję pojazdu, gdyż uszkodzony posiadał pojazd w wersji wydłużonej, tj. w wersji (...). Powód podniósł, iż na podstawie wyceny kosztów naprawy pojazdu zleconej certyfikowanemu rzeczoznawcy ustalił rzeczywiste koszty naprawy pojazdu. Powód wskazał, że pozwany zobowiązany jest również do zapłaty kwoty 500 zł za wykonanie powyższej wyceny kosztów naprawy. Powód podał, że pismem z dnia 2 kwietnia 2013 r. wezwał pozwanego do dobrowolnej dopłaty odszkodowania oraz zapłaty kwoty 500 zł z tytułu wykonanej ekspertyzy.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, iż wypłacił uszkodzowanemu odszkodowanie w wysokości 27.623,37 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu. Pozwany podał, iż kwotę odszkodowania ustalił przy uwzględnieniu przeciętnych cen części i usług na rynku lokalnym.

Pozwany zakwestionował rozmiar i wartość szkody w pojeździe uszkodzowanego, wskazaną przez powoda. Ponadto pozwany zakwestionował zasadność żądania przez powoda zwrotu kosztów sporządzenie prywatnej ekspertyzy. Pozwany wskazał, iż brak jest dowodu na to, że uszkodzony poniósł wydatek na sporządzenie prywatnej ekspertyzy, a więc nie mógł przenieść roszczenia z tytułu tej wierzytelności na powoda. Pozwany zakwestionował również konieczność i celowość poniesienia przez powoda wydatku na prywatną ekspertyzę, gdyż powód jest rzeczoznawcą samochodowym, który zawodowo trudnił się sporządzaniem ekspertyz technicznych. Pozwany podniósł, iż przeszkodą do samodzielnego sporządzenia przez powoda kalkulacji nie może być brak specjalistycznego, drogiego oprogramowania, gdyż jest możliwość dostępu do oprogramowania przez Internet i wykonanie kosztorysu za ryczałtową opłatę.

Powód w piśmie procesowym z dnia 8 kwietnia 2015 r. podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. Powód wskazał, że wskazany w odpowiedzi na pozew program A. w cenie netto 35 zł netto za kalkulację pozwala na sporządzenie kosztorysu tylko z bieżącą datą. Powód zaprzeczył, iż czas wykonania kalkulacji, to kilkanaście minut. Powód podniósł ponadto, iż pozwany w swojej kalkulacji zaniżył koszty lakierowania, nie uwzględnił konserwacji, nie zastosował części tej samej jakości jak te uszkodzone oraz nie zastosował elementów jednorazowego montażu. Powód wskazał, iż musi znać ile wynosi faktyczny koszt naprawy pojazdu, by zweryfikować faktyczną wielkość szkody.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 9 stycznia 2013 r. pojazd marki A. nr rej. (...) stanowiący własność R. M. został uszkodzony przez kierowcę ubezpieczonego u pozwanego w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody spowodowane ruchem pojazdów u pozwanego.

(Okoliczności bezsporne.)

W dniu 10 września 2013 r. uszkodzony zgłosił szkodę pozwanemu, domagając się wypłaty odszkodowania za uszkodzenie pojazdu.

(Dowód: druk zgłoszenia szkody w pojeździe - k. 52-54 akt.)

Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego ustalił, iż w koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wynoszą 27.623,37 zł. Powyższą kwotę pozwany wypłacił uszkodzowanemu w ramach odszkodowania.

(Dowód: kosztorys E.'s nr (...) – k. 36 – 40 akt.)

W dniu 4 marca 2013 r. G. J. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą Kancelaria (...) G. J. nabyła wierzytelność przysługującą R. M. od pozwanego z tytułu przedmiotowej szkody komunikacyjnej. Z kolei uszkodzony zawiadomiła o przelewie wierzytelności pozwanego.

(Dowód: odpis umowy sprzedaży wierzytelności - k. 8-11 akt, odpis zawiadomienia o przelewie wierzytelności wraz z potwierdzeniem nadania - k. 12 akt)

G. J. zleciła rzeczoznawcy P. J. sporządzenie prywatnej opinii dotyczącej ustalenia kosztu naprawy uszkodzonego w przedmiotowej kolizji pojazdu. Według tejże opinii koszty naprawy pojazdu wynosiły kwotę 69.049,70 zł brutto. Za sporządzenie tej prywatnej opinii poprzednik prawny powoda zapłacił 500,00 zł netto.

(Dowód: ocena techniczna nr (...) z dnia 23 marca 2013 r. – k. 23 – 32 akt, faktura VAT nr (...) – k. 22 akt.)

G. J. pismem z dnia 26 marca 2013 r. wezwała pozwanego do dopłaty odszkodowania w kwocie 41.426,33 zł tytułem dopłaty do odszkodowania za uszkodzenie pojazdu z ustawowymi odsetkami oraz kwoty 500,00 złotych z tytułu kosztów netto wykonania prywatnej ekspertyzy, w terminie 30 dni po otrzymaniu wezwania. Pozwany odebrał przedmiotowe pismo w dniu 02.04.2013 r.

(Dowód: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia – k. 13 – 14 akt.)

W dniu 31 lipca 2013 r. G. J. zbyła swoje przedsiębiorstwo na rzecz M. T.. Tego samego dnia kupujący przyjął całość praw i obowiązków wynikających ze wskazanej umowy.

(Dowód: odpis umowy sprzedaży przedsiębiorstwa wraz z załącznikiem nr 45 - k. 15-19 akt, odpis umowy przelewu praw i przejęcia obowiązków - k. 20-21 akt)

Pozwany pismem z dnia 10 czerwca 2013 r. poinformował powoda, iż w jego ocenie nie ma podstaw do dopłaty odszkodowania.

(Dowód: pismo pozwanego z dnia 10.06.2013 r. – k. 33-35 akt.)

Powód nie jest rzeczoznawcą od dłuższego czasu. Obecnie nie ma dostępu do programów kalkulacyjnych. Korzystanie z nich wymaga zakupu licencji, utrzymywanie eksperckiego programu to koszt około 50.000 zł rocznie. Powód nie wykonuje już kalkulacji i nie odbywa szkoleń, które są konieczne do obsługi programów. Program dostępny online nie pozwala na prawidłowe wykonanie kalkulacji, pokazuje jedynie aktualne ceny części i nie jest zgodny z technologią producenta. Powód nie ma czasu na wykonywanie kalkulacji, gdyż prowadzi firmę i bez tego pracuje po kilkanaście godzin dziennie.

(Dowód: zeznania powoda – k. 72-72v. akt.)

Rzeczywisty, uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) z tytułu szkody zaistniałej w dniu 9 stycznia 2013 r., przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych zgodnie z technologią producenta, w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych, przy zastosowaniu średnich rynkowych stawek roboczogodzin na rynku lokalnym z daty szkody, przywracający pojazd do stanu sprzed zdarzenia wynosił 69.062,00 zł brutto. Naprawa przedmiotowego pojazdu, przywracająca stan pojazdu sprzed zdarzenia, w sposób zgodny z technologią producenta pojazdu oraz przywracająca sprawność techniczną i walory estetyczne mogła zostać wykonana wyłącznie przy użyciu części oryginalnych.

(Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego J. M. - k. 78-98 akt.)

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie powołanych wyżej dokumentów prywatnych, zeznań powoda oraz w oparciu o pisemną opinię biegłego sądowego J. M..

Dokumenty prywatne nie budziły wątpliwości, co do ich autentyczności, a Sąd uznał je za wiarygodne.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom powoda, jako szczerym, logicznym oraz zgodnym z zasadami doświadczenia życiowego.

Sąd w całości zaaprobował opinie sporządzoną przez biegłego sądowego J. M.. Opinia pisemna sporządzona została w sposób rzetelny i pełny. Biegły w jasny i logiczny sposób odpowiedział na zawarte w tezie dowodowej pytania, a swoje konkluzje poparł szczegółowymi wyliczeniami w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy jak i w aktach szkody oraz na podstawie wiedzy i doświadczenia zawodowego. Biegły ustalił, jaki jest całkowity koszt naprawy pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych zgodnie z technologią producenta, w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych, przy zastosowaniu średnich rynkowych stawek roboczogodzin na rynku lokalnym z daty szkody.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, że powód na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 4 marca 2013 r., z uwzględnieniem umowy sprzedaży przedsiębiorstwa z dnia 31 lipca 2013 r. przez G. J., wszedł w ogół praw poszkodowanego R. M. związanej ze szkodą dotyczącą uszkodzenia w dniu 09.01.2013 r. pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...).

Poza sporem w sprawie pozostawał fakt odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował faktu wystąpienia kolizji drogowej na skutek, czego uszkodzony został pojazd powoda marki A. (...) o nr rej. (...). Pozwany uznał, bowiem roszczenie, co do zasady, jak i w wysokości do wypłaconej kwoty 27.623,37 zł.

Sporna w sprawie była kwestia wypłaty powodowi odszkodowania za naprawę pojazdu ponad kwotę odszkodowania wypłaconą poszkodowanemu przez pozwanego, jak i zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy.

Mając na względzie, że rozstrzygnięcie sprawy wymagało uzyskania wiadomości specjalnych Sąd postanowieniem z dnia 14.05.2015 r. dopuścił dowód z opinii biegłego J. M. na okoliczność niezbędnych kosztów naprawy pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...), w związku ze zdarzeniem z dnia 09.01.2013 r. Sąd nie mógł oprzeć swoich ustaleń w tym zakresie na prywatnej ekspertyzie przedstawionej przez powoda, gdyż ma ona jedynie walor dokumentu prywatnego, który służy potwierdzeniu stanowiska strony (art. 245 k.p.c.).

Biegły sądowy ustalił, że koszty naprawy pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) z tytułu szkody zaistniałej w dniu 9 stycznia 2013 r., przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych zgodnie z technologią producenta, w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych, przy zastosowaniu średnich stawek roboczogodzin na rynku lokalnym z daty szkody, przywracający pojazd do stanu sprzed zdarzenia wynoszą 69.062,00 zł brutto.

W myśl art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Stosownie zaś do art. 36 ust. 1 w/w ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej.

Odnosząc powyższe przepisy do ogólnych norm prawa cywilnego należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże tylko w sytuacji gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Stosownie do cytowanego przepisu naprawienie szkody może polegać albo na restytucji naturalnej albo na zapłacie odszkodowania naturalnego. Wyboru, o którym mowa w § 1 art. 363 k.c. dokonuje się przez złożenie stosownego oświadczenia drugiej stronie. Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody. Jeżeli do osiągnięcia tego celu konieczne jest użycie nowych elementów, to poniesione na nie wydatki wchodzą w skład kosztów naprawienia szkody przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego. W konsekwencji powyższe wydatki obciążają osobę odpowiedzialną za szkodę.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on, co do zasady na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczaną normalnymi następstwami działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikała oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano.

W tym miejscu należy zauważyć, iż zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej są: zdarzenie, z którym przepis prawny łączy odpowiedzialność odszkodowawczą, powstanie szkody oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem i szkodą (art. 361 k.c.). Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 § 1 i 2 k.c.). W przypadku wystąpienia wymienionych wyżej przesłanek naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody.

W przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego odpowiada osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Za „niezbędne” należy uznać takie koszty, które obejmują przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności, istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody, odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. Efekt w postaci naprawienia szkody osiągnięty zostaje wtedy, gdy w wyniku prac naprawczych uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności, odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Kryteria doboru części zamiennych powinny zagwarantować przywrócenie pojazdu do stanu przed powstaniem szkody – z zachowaniem bezpieczeństwa trwałości, niezawodności i estetyki, co nie oznacza jednak stanu identycznego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2003r., III CZP 32/2003, OSNC z 2004 r., Nr 4, poz. 51 i z dnia 20 listopada 1970 r., 11CR 425/72, OSNCP z 1973 r., Nr 6, poz. 111).

W swojej opinii biegły wyliczył koszty naprawy pojazdu przy użyciu systemu eksperckiego, a w wykonanej kalkulacji przyjął stan obowiązujący w dacie powstania szkody. Biegły ustalił m. in., iż przyjęta w wycenie pozwanego wysokość stawki za prace lakiernicze i blacharskie nie odpowiadała stawkom obowiązującym na lokalnym rynku, które były wyższe. Ponadto biegły wskazał, iż naprawa przedmiotowego pojazdu, przywracająca stan pojazdu sprzed zdarzenia w sposób zgodny z technologią producenta pojazdu oraz przywracająca sprawność techniczną i walory estetyczne mogła zostać wykonana wyłącznie przy użyciu części oryginalnych.

Mając na uwadze okoliczności faktyczne sprawy i treść opinii biegłego Sąd przyjął, że do ustalenia wysokości odszkodowania należało uwzględnić kwotę pozwalającą na naprawę uszkodzonego pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych (koszt naprawy 69.062,00 zł brutto). W ocenie Sądu, naprawa wskazanego pojazdu z użyciem oryginalnych części zamiennych była ekonomicznie uzasadniona. Zdaniem Sądu pozwany bezpodstawnie zaniżył

stawki robocizny za prace blacharskie i lakiernicze oraz ceny części zamiennych, wobec czego należało je przyjąć na poziomie określonym przez biegłego.

Należy zauważyć, iż Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie dopuścił możliwość stosowania nowych części przy naprawie używanych samochodów, zastrzegając jednak warunek konieczności lub niezbędności tego sposobu (por. wyrok z dnia 26 lutego 2006r., III CZP 91/2005, LEX nr 180669; tak też: w/w wyrok z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72). Podkreślił, iż okoliczności konkretnego przypadku decydują o uznaniu, czy istnieje konieczność użycia części nowych. Odszkodowanie ma, bowiem na celu wyrównać uszczerbek w sferze majątkowej poszkodowanego, a nie przyczynić się do jego wzbogacenia. W wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (I CKN 1466/99, OSNC z 2003 r., Nr 5, poz. 64) Sąd Najwyższy wskazał, iż z samej istoty zasady pełnej odpowiedzialności za poniesioną szkodę majątkową, powstałą z winy sprawcy ubezpieczonego w danym zakładzie ubezpieczeń, wynika, że poszkodowanego nie można obciążać obowiązkiem poszukiwania najtańszego sposobu naprawienia szkody ani koniecznością dokonywania naprawy przy zastosowaniu części tzw. zamienników. Jeżeli jednak ubezpieczyciel wykaże, że naprawa wykonana przy użyciu części nowych i oryginalnych doprowadziła do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012r. HI CZP 80/li, LEX nr 1129783).

Poszkodowany poniósł w wyniku zdarzenia komunikacyjnego, szkodę, która sprowadza się do pomniejszenia jego majątku poprzez zmniejszenie wartości składnika w postaci pojazdu mechanicznego marki A.. Wysokość odszkodowania winna być, zatem definiowana kwotą konieczną dla przywrócenia stanu majątku (stanu uszkodzonego pojazdu) sprzed zdarzenia rodzącego odpowiedzialność odszkodowawczą. Sąd nie miał wątpliwości, co do tego, że przyznana przez ubezpieczyciela kwota odszkodowania była zaniżona i nie wystarczyła na przywrócenie przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed kolizji. Sąd zauważył, iż wydatek konieczny obejmujący uzasadnione techniczne koszty naprawy pojazdu wynosił 69.062,00 zł brutto.

Sąd uznał również za uzasadnione zrekompensowanie powodowi kosztów związanych ze sporządzeniem prywatnej opinii, która służyła zweryfikowaniu stanowiska ubezpieczyciela i prawidłowości dokonanych przez niego wyliczeń. Jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 31 stycznia 2013 r. (sygn. I Aca 1011/12, LEX nr 1315710): „odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia majątkowego może – stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego”. Ponadto w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 września 1975 r., sygn. I CR 505/75 wskazano, że „dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 k.c.)”.

W tym miejscu należy wskazać, iż zarzuty pozwanego dotyczące faktu, iż poszkodowany nie poniósł wydatku na sporządzenie prywatnej ekspertyzy, a więc nie mógł przenieść roszczenia z tytułu tej wierzytelności na powoda nie zasługuje na uwzględnienia. Podobnie na uwzględnienie nie zasługuje zarzut pozwanego, iż powód jest rzeczoznawcą samochodowym, który zawodowo trudni się sporządzaniem ekspertyz technicznych, więc poniesione przez powoda wydatki w tym zakresie nie były konieczne.

Podkreślenia wymaga fakt, iż poszkodowany nie poniósł kosztów ekspertyzy, gdyż przedmiotową ekspertyzę prywatną zleciła G. J., gdy była już uprawniona do dochodzenia od pozwanego odszkodowania w niniejszej sprawie. Z racji powyższego kwota obejmująca koszt odszkodowania nie była objęta umową cesji i stanowiła wydatek G. J. a później powoda, który jako uprawniony do wytoczenia w przedmiotowej sprawie powództwa, miał również prawo do korzystania z wszelkich środków zmierzających do udowodnienia zasadności dochodzonego roszczenia.

Chybiony jest również argument pozwanego, który wskazywał, że powód ze względu na posiadanie wiedzy specjalistycznej bezzasadnie zlecił wydanie opinii prywatnej innemu rzeczoznawcy. Wydanie opinii prywatnej zleciła bowiem w marcu 2013 r. G. J., która takiej wiedzy nie posiadała.

Należy również zauważyć, iż powód nie miał możliwość samodzielnego wyliczenia kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, gdyż nie posiada odpowiedniego oprogramowania do wykonania kalkulacji naprawy pojazdu i nie posiada

już uprawnień rzeczoznawcy samochodowego. Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, iż dostępne programy online nie umożliwiają rzetelnego określenia wartości szkody powstałej w skutek zdarzenia komunikacyjnego. Ponadto Sąd przyznał powodowi rację, iż prowadząc firmę i nie wykonując już od dłuższego czasu obowiązków rzeczoznawcy, powód nie ma obowiązku wykonywania ekspertyz we własnym zakresie i może je zlecać osobom trzecim.

Wobec powyższego, w rozstrzyganej sprawie sporządzona prywatna ekspertyza, w ocenie Sądu stała się istotną przesłanką dla zasądzenia odszkodowania. Wykonanie jej było niezbędne dla uzyskania przez powoda wiedzy, co do prawidłowości przeprowadzonego przez pozwanego postępowania likwidacji szkody i możliwości uzyskania dalszej kwoty odszkodowania od ubezpieczyciela sprawcy szkody. Co więcej, opinia biegłego niemal w całości potwierdziła zasadność ustaleń dokonanych w prywatnej opinii technicznej.

Na gruncie przedmiotowej sprawy, wobec wątpliwości, co do właściwej wyceny kosztów naprawy oraz zakwestionowania przez ubezpieczyciela żądania poszkodowanej w kwestii wypłaty dalszej części odszkodowania ponad wysokość określoną przez niego w kosztorysie, konieczność sporządzenia prywatnej ekspertyzy była w pełni uzasadniona.

Sąd zaważył również, iż w myśl art. 481 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, a zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych- Dz. U. 2013.392 j.t.).

W przedmiotowej sprawie powód wniósł o zasądzenie od pozwanego odsetek od kwoty 41.426,00 zł od dnia 10 lutego 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 500,00 zł od dnia 3 maja 2013 r. do dnia zapłaty. W związku z faktem, iż poszkodowany zawiadomił powoda o szkodzie w dniu 10 stycznia 2013 r., to odsetki należą się powodowi po upływie 30 dniowego terminu określonego w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, tj. od dnia 10.02.2013 r.

Odnosząc się zaś do kwestii odsetek od kwoty 500,00 zł należy zauważyć, iż zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powód wezwał pozwanego do wypłacenia mu w/w kwoty z tytułu wykonania prywatnej opinii pismem z dnia 26 marca 2013 r., które powód otrzymał w dniu 2 kwietnia 2013 r. 30 dniowy termin do zapłaty przedmiotowej kwoty, wyznaczony przez powoda w wezwaniu upłynął w dniu 2 maja 2013 r., w związku z powyższym odsetki należą się powodowi od dnia 3 maja 2013 r.

Mając powyższe na uwadze w punkcie I wyroku Sąd na podstawie art. 822 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 41.926,00 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 41.426,00 zł od dnia 10 lutego 2013 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 500,00 zł od dnia 3 maja 2013 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu w punkcie II wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W myśl tej zasady strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W niniejszej sprawie koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 5.313,25 zł. W powyższej kwocie mieściła się kwota 17,00 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa, kwota 2.400,00 zł stanowiąca wynagrodzenia pełnomocnika ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państw kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, kwota 2.097,00 zł stanowiąca opłatę od pozwu, kwota 799,25 zł stanowiąca pobraną zaliczkę na przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego.

W wyroku zasądzono, zatem od pozwanego na rzecz powoda, kwotę 5.313,25 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Eliza Grzybowska